

και τότε να σου πω γι' αυτήν χορού μεγάλο μέλος:
 τὸ φόρεμά της — Ρίνα μου,
 νὰ ζήσης πάπια χίνα μου,
 πολλοὶ ραφτάδες τέρραφταν, ἀλλὰ δὲν εἶχε τέλος.

Κότταζε καὶ στὰ νησιά
 πῶς φουσκοθαλασσιά,
 ἴπες μας κἀτι καὶ γιὰ τούτα,
 νὰ βαρέσωμε λαγούτα,
 καὶ νὰ σκουίζωμε μ' ἄμορφαις Χριστοπούλαις,
 κάτω στὸ γυαλὸ, κοντή,
 νεραντζούλα φουντωτή,
 πλένουں Χιώτισαις, πλένουں παπαδοπούλαις.

Τίτοια ποὺ λές τραγουθήσα τραγουδιὰ μας γνωστά
 στὸν Κάϊζερ μπροστά,
 κι ἔξαφνα βλέπω στὸ χορὸ
 τὸν Βενιζέλο λιγερό.

Π. — Μὰ πῶς ἐσὺ στὴν Κέρκυρα τὸν εἶδες, νεανία;
 αὐτὸς γυρίζει κατ' αὐτὰς μεθ' ἐστὴ Μακεδονία,
 καὶ γιὰ τοὺς τόσους πρόσφυγας τοὺς δυστυχεῖς γυραεῖ
 προσωρινὸ κονάκι...

Φ. — Ἐν τούτοις μπρὸς στὸν Κάϊζερ τὸν εἶδα νὰ χορεύη
 μετὰ τὸν Μαρκαντωνάκη.

Π. — Θάβανες λάθος φαίνεται, κουφάρι γηραλέο.

Φ. — Τὸν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὸν εἶδα, βρε, σοὺ λέω.

(Νοερῶς κι' ὁ Περικλέτος εἰς τὴν Κέρκυρα πετᾷ
 καὶ χορὸ τοῦ Βενιζέλου μπρὸς στὸν Κάϊζερ κυττᾷ).

Νάσου κι' ὁ Πρωθυπουργὸς
 μετὰ τὸν Κλέαρχο γοργός.

(Καὶ μερικὰ
 δημοτικά.)

Βεν. — Γεγά σας χαρά σας χειμαδιά, γεγά σας χαρά σας
 κι' ἀν πέφτη χιόνι στὰ βουνά, γιὰ σὰς ἡμέρα λάμπει.

Κι' ἂν τὰ δεινὰ σας μᾶθησαν χλόησαν τὰ λειβάδια
 κι' ἀπὸ τὴν Θράκη πρόσφυγες μᾶς ἐρχονται κοπάδια.
 Γεγά σου καὶ σὺ τὸ φτωχικὸ τῆς ἐρημίας καλύδι,
 νᾶξερεις τώρα τι χαρὰς ἢ μαύρη σκέπη κρύβει.
 Γεγά σου καὶ σὺ, παληὸ μαντρί, ποὺ κοπανᾷς ἄερα,
 κι' ἐμπρὸς στὸν Κάϊζερ πηδάς καὶ παλῖεις τὴν φλογέρα.

(Ἐπὶ ὄρχημα πηδητικὸν
 κι' ὄλιγον εἰδουλλιακόν)

Ἄς ποῦμ' ἐμπρὸς στὸν Κάισαρα καὶ τοῦτο μας κι'
 ἐγὼ τοὺς κάμπους δὲν βασιτῶ, ζεστὸ νερὸ δὲν πίνω. [ἐκείνο...]
 Ἐδῶ τραγόνες δὲν λαλοῦν κι' οἱ κοῖτοι δὲν τὸ λένα,
 μόνο χιλιάδες πρόσφυγες μοιρολογοῦν καὶ κλαῖνε.

Ἐδῶ φλογέρα δὲν ἀκοῦς, πρόβατα δὲν βελάζουν,
 μόνο πολλοὶ καλότσοι, πούλθαν ἀπὸ τὴν Θράκη,
 χαρούμενοι καὶ ἴστω μας κι' ἐμπρὸς μας ἀλαλάζουν
 πῶς νοιόθουν μέσα των κι' αὐτοὶ γιὰ τὸ χορὸ μεράκι.

Ἄχι ὁ Τούρκος τὸ σκυλί
 μᾶς ἐτίκρανε πολὺ,
 κι' ὄλονα καὶ κορώνει,
 μετὰ συνθήκαις δὲν ἰδρώνει.

Πρῶτα τὸκοφε κουμποῦρι,
 ἀλλὰ τώρα ποῦρι ποῦρι
 ἔχει κούταλο καὶ μουρῆ.

Ἄγαπημένε Κάϊζερ, κι' ἂν μέσα στὸ Παλάτι
 ξαναφιλέης σήμερα τὸν Κόντε τὸν Κορφιᾶτι,
 ἐγὼ γιὰ τοῦτο δὲν θὰ πῶ παράπονο κανένα...
 πόσοι καὶ ποιοὶ δὲν κᾶλεσαν σὲ γεῦματα κι' ἐμένα.

Κι' ἐγὼ μὲ πρῶτους ἐφαγα, κι' ἐγὼ μὲ πρῶτους ἔηπα,
 κι' ἐβείσα σ' ὄλους τι θὰ ποῦν πολιτικά τερτίλια,
 κι' ἔχ' ὄρτασα κι' ἐπ' ἠρήσθηκα καὶ μετὰ τὸ παραπάνω,
 κι' ἀπὸ τραπέζια μπουκίτσια καὶ θέλω ν' ἀνασάνω.

Φουκτόνω τῆς ἐλῆας κλαδί,
μὰ θέλω και κανόνι,
ἐγώμαι τῆς πυγμῆς παιδί
και τῆς φωτιᾶς ἐγγόνι.

Ἔχω χαμόγελο γλυκό,
ὅπου κι' ἐχθρός πολλούς τραβᾷ
και μ' ἀγαποῦν περίσσια.

Ἔχω και τέτοιο ροιζικό,
ποῦ κάνει κι' ἄλα τὰ στραβά
γιὰ μὲ νὰ βγαίνουν ἴσια.

Δὲν μὲ σκιάζει τρικυμία
και τὰ δόντια σ' ἔλους τρίζω,
μάχω και γαλαντομία,
ποῦ μὲ κάνει νὰ χαρίζω

Στῆς εἰρήνης τὸν καιρό,
ποῦ μοῦ λένε σόρα κι' ἔλα,
μὰ μὲ βράκα προχωρῶ,
μὰ μ' αὐξάνου φουστανέλα.

Κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή
μὰς ἐπύκρνε πολύ,
κι' αὐτὸς τώρα ποῦρι ποῦρι
μὰς ἐγγίγηκε ταμποῦρι.

Ἄστε τον νὰ λέη τέτοια,
μὴ τὰ λόγια του ψηφάτε,
και σ'τὰ πέντε Βιλαέτι
στράσσετε, παιδιὰ, νὰ φάτε.

Δὲν ψηφῶ καιμιὰ φοβέρα,
ἔσω σακαράκα μου,
κι' ἔλους τώρα πέρα πέρα
γράφτε τους σ'τὴ βράκα μου.

Δὲν μὰς μέλει κι' ἂν γυροῦν
νὰ μὰς βγάλουε δουλειὰς,
ἄς μὴν παῖουν νὰ χορεύουν
ἡμέρα νύκτα κοτσιλιὰς.

Ποῦρι ποῦρι ποῦρι ποῦρι,
θὰ τοὺς σπάσωμε τὴ μούρη.

**Σχόλια τῶν ἑξ ἑλληνῶν
και χορευτικῶν Ἑλληνῶν.**

- Φ. — Γιὰ κούταξ' ἔθνικοι χοροὺς σὲ ξέραις και παλάγγι.
Π. — Μοῦ λένε πὸς ὁ Κάιζερ μὲ τούτους ἐξεπλάγγι.

- Φ. — Λένε πὸς ἀνεχώρησε κατανθουσιασμένος.
Π. — Ἐνθουσιάζει κάποτε και τοῦ χοροῦ τὸ μένος.

Φ. — Τῆς δού μου τῆς ἀρῆας ἐξοισιατος θὰ τεντώσω...
ὁ Κάιζερ σκιρτᾷ, και λένε, στοκοφοῖσι,
ὅτι μὲ τοὺς χοροὺς μὰς ἐνθουσιάζει τόσο,
ποῦ πιθανὸν σ' ἡμᾶς τὴν Ἠπειρο ν' ἀφήσι,
κι' ἔγιναν παραστάσεις, καθὼς κι' ἐγὼ μανθάνω,
στὸν Μπέρτχολδ τῆς Αὐστρίας και στὸν Σάν-Τζουλιάνο.

Τι θὰ μὰς κάνουνε παραβῶν νέαις παραγγελιαῖς;
και τι τὰ θέλεις τάρματα και τῆς ὑπεροπλιαῖς;
Ἄλλοι θ' ἀναγνωρίσουνε τὰ δικάϊά μας, βρεθι,
μὲ τοὺς χοροὺς μὰς μοναχὰ κι' ἔκεινα τὰ δημῶδη.

Κι' ἂν καιμιὰ χάρι κάποτε θελήσις νὰ γυρέψης
ἐμπρὸς στὸν Αὐτοκράτορα νὰ πᾶς και νὰ χορέψης
Μὲ μίαν στάσι χορευτοῦ λεβεντοκόρμου στάσου,
κι' ἂν ἔῃς πὸς παραβλέπονται τὰ δικαϊώματά σου,
βλαστίμα με, βρε Περικλή, και βρόντα τάρματά σου.

Ἄμπρὸς στὸν Κάιζερ πετῶ,
θαυμαστὴν ἐνθουσιώδη,
και τὸ δικηο μὰς ζητῶ
μὲ χοροὺς και μὲ δημῶδη.

Και τοῦ λέω, τραγογένι,
τοῦμια τοῦμια τὸ λεγέني
κι' ὅ, τι σουπαμε νὰ γένει.

Κι' ἂν μὰς βροῦν καινικὸς τῆς Σταμποῦλ καθάρματα,
μὰ χορεύω τραλαρό
και τὸν Χρῆτικο χορό,
κι' ὄχονοῦς, διαβόντρου γυιοί, φέρτεν τὰ σιμάματα.

Π. — Φεύγεις φεύγεις, Αὐτοκράτορ... κατσοῦδο σου καλό,
γάλα νάβρης τὸν γιολό.

Μὴν ξεχάνης τὼν χαρτίων τὴν πηγῆ, ποῦ δὲν στεῖρεῖς,
και ζυπνὸς και σὴν κοιμάσαι
τοὺς χοροὺς μὰς νὰ θυμάσαι,
και τὸν Καρκελιάρη σου μάθε τον νὰ τοὺς χορεύη.

Και καινοσῆσι ποικιλιαῖς,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιαῖς.

Εἶς τοῦ Παρνασοῦ τὴν σάλα μία πρώτης ἐσπεῖς
αἰριοι Κυριακίη, ἐορτάζεται τοῦτέστι
ἡ κλεινὴ τοῦ Παζαριῶν παντηκοντατηρίς,
προσφιλοῦς ἡθοιοῦ, ποῦ πολλὰ κι' αὐτὸς ὑπέστη.